

ELŐFIZETÉSI ÁRAK:

Egy évre	6 frt — kr
Fél évre	3 frt — kr
Negyed évre	1 frt 50 kr
Egyes száma ára	6
Külföldre egy évre	8 frt — kr

Megjelenik hetenként kétszer:
vasárnap és csütörtökön.

SZÉKELYFÖLD.

Politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi hírlap.

Hirdetések közlési díja:
minden egy huszados garmond
sorért vagy annak térfogatáért
4 kr, s minden egyszeri közlés
után 30 kr bélyegdíj fizetendő.
Nagy és többször közlendő
hirdetményt a kiadóhivatal ár
kedvezményben részesít.

A „Nyitott” rovatban
közlendő cikkekért soronként
10 kr fizetendő.

SZERKESZTŐSÉG:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

CSIK-SZEREDÁBAN:

Sprencz György szerkesztő lakásán.

A lap beltartalmát illető közlemények a szerkesztőségekben, az előfizetések, hirdetmények, nyitott cikkeik, stb. a kiadóhivatalban fogadtatnak el.

KIADÓ-HIVATAL:

KÉZDI-VÁSÁRHELYT:

Szabó Albert könyvnyomdájában.

Felhívás előfizetésre.

A „Székelyföld” című politikai, közgazdasági, társadalmi és szépirodalmi, hetenként jelenlegi nagyságában 2-szer megjelenő hírlapra a következő árakkal előfizetést nyitunk:
Egy évre . . . 6 frt — kr.
Fél évre . . . 3 frt — kr.
Negyed évre . . . 1 frt 50 kr.
Külföldre egy évre . . . 8 frt — kr.
Előfizetési pénsek bármely időben elfogadtatnak.

Lapunk azon előfizetőit, kik előfizetéseikkel még hátralékban vannak, tisztelettel kérjük azoknak beküldésére.

Kérjük egyúttal t. előfizetőinket, sziveskedjenek előfizetéseiket minél előbb megújítani, hogy lapunk szétküldésében zavar ne forduljon elő.

T. vidéki előfizetőink a lap szétküldésében előfordulható rendetlenségek s egyéb kellemetlenségek kiküldése céljából sziveskedjenek jövőre a postai utalványokat egyenesen kiadó-hivatalunkhoz Kézdí-Vásárhelyre címezni.

A „Székelyföld” kiadó-hivatala.

A vámbéke.

Csik-Szereda, 1886. december 8.

Minden háboruságnak, s így a vámbéke háborúnak is, olyan, a milyen, de béke-ség a vége. Ennek szükségességét érezték székely iparosaink, de érezték — bármennyire is iparkodott a román sajtó leplezgetni a szükség élnék érzetét — a román politikusok, érezték az illetékes nemzetgazdák és főképe romániai nyertermelők.

A tárgyalások talán már eddig meg is kezdődtek, de biztosítva hiszik magunkat a felől, hogy érdekeink tisztázása

alaposan és tüzetesen elő lett készítve, megbeszélve s elhamarkodástól nem félhetünk.

A régi szerződések Auszriának nem voltak hátrányára, míg Magyarországnak a román kereskedésből csak a versenyt és átvitelt élvezte, de haszna nem volt belőle. A helyzet lényegesen változott. Romániában úgy, mint nálunk még a legmeregvebb védvamosok is beláthatták, hogy a szerződéses viszony — a kereskedelmi és vámtarifánál egyaránt — jobb lesz mindkét félre nézve, mint az autonóm tarifák szerint való vámpolitika.

Láttuk, mennyi önkény és visszaélés lett elkövetve a multban még a szerződéses viszony mellett is; hogy ezek ne ismétlődjenek, kell, hogy a felek — mi és Románia — a vámtételeket és kezelést illetőleg kössék le magukat.

A forgalomnak a tapasztalat szerint többet árt a tételek önkényes alkalmazása és az eljárásban tapasztalható önkény vagy visszaélés, mint maguknak a tételeknek emelése. Itt azonban a számtábsból nem lehet kifeledni, hogy a mily feltétlenül nem lehet minden vámszerződést minden autonóm tarifa fölé helyezni, úgy bizonyára vannak viszonyok, melyek között az autonóm tarifák, ha még oly jól vannak is kidolgozva, nem teszik meg azt a szotgálatot, a mit egy, talán nem ilyen tökéletes szerződés megtehet.

Persze aztán ily esetekben a „Sorbonne” látogatása sokszor nem mondható ingyenesnek. De nem akarom cynicus célzásaimmal az általam nagyon tisztelt hölgyközönség neheztelését magamra vonni; azért mindez csak zárjel között legyen mondva.

A színházak, az ipar- és művészeti kiállítások gyakoribb látogatása temérdek pénzbe, a kirándulások pedig ezen felül még sok időbe is kerülnek; azért míg kedvezőbb fordulat nem áll be zsebem prózái laposságára vonatkozólag: ezekről is le kell mondanom.

Egy ideig tehát délutánoként a Szajna partján kerestem egy-egy órai szórakozást, mely számos hídjával éppen közepén szeli át Páris, s melyet lakásomtól csakis egyháztalmas épület: a képviselőház, választ el. A Szajna partja a halászlátó évad alatt valóságos ostromnak van kitéve a horgászat nemcsak sportját annyira kedvelő francziáktól, mely még a 100 frankos kabátu gavalér sem restel naphosszat „szerencsét próbálni”. Jobb szórakozás híján rajtam is fogott a pálla; vettem egy horgot, melynek több darab bambuszúdból készült, ki- és betolható nyelű utközben sápadóca gyanánt is használhattam.

De hát hogy volna az embernek türelme, mikor hét ízben megkísérlett horgászatom eredménye csak két akkora vörös szárnyu kecsgecske volt, minőkről fogalma lehet a

A kölcsönös egymásrautaltság tagadhatatlan tény, de nagyon ohajtandó, hogy a kötendő szerződés pontjai és tartalma első sorban Magyarországra — mint közvetlen szomszédra — legyenek tekintettel, hogy midőn a mi piacunk megnyílik a romániai gabona számára, a mi gabonánk számára is piacról gondoskodva legyen. Mert itt — főképe Csikban — ma, a vám elzárása alatt is 4—5 héten meghordozza gabonáját a székely földművelő, míg egypár hektót eladhat belőle. Hát még mi lesz akkor, midőn a romániai gabona elárasztja piacainkat! A kézdívásárhelyi szeszgyárosok ma is csak úgy félvállról beszélnek a gabonával kínálkozó székely atyafiakkal, s csak különös ismeretség útján vagy irgalmasságból veszik be a gabonát saját kedvük és akaratuk szerint, vagyis: adnak érte, a mit akarnak. Mi lesz akkor?

Ha a székely iparosokról és földművelőkről egyformán nem lesz gondoskodva, ez esetben a mit nyertek am azok, elvesztették ezek százszorosán.

Mi koldusokká lettünk már ahhoz, hogy minden hasznót Ausztria számára biztosítsunk, mint vala ez a multban.

No, és mi lesz a marhatenyészítő székely közönséggel, ha a mai alacsony marha-ár mellett piacunkat a romániai marhacsordák özönlík el, egyéb árucikkek aránylag emelkedett árban maradván. Például felhozhatnók a szesz, bórmentek, némely élelmi és bolti cikkek ma is aránylag magas árát.

t. közönségnek, ha megemlítem, hogy egy épen mellettem halászó humoros franczia öreg ur, látva, hogy a halakat zsebre vágom, így tréfálódzott velem: „Az Istenért, uram, mit csinál a halaival? nem fél, hogy elvesznek zsebe varratai között?”

Hiába forgatná meg a varas béka czombját K. bá, mielőtt halójába tenne, háromszor a levegőben; hiába kenne be azt, nem tudom, miféle, bűvös szerrel; hiába ismételné, ha véletlenül fogna egy kicsikét: „Az apád, az anyád ide jöjjön”, mint azt a Maros partján igen sokszor láttam és hallottam: itt tudománya őt is oserben hagyná, mert bizony a Szajnában — dacára a halászlátó korlátozó törvényeknek — nagyon kevés a hal.

Talán a sok vér pusztította el őket, melyből e viz oly gyakran — s legutóbb 1871-ben — áradott... Vagy talán van is elég hal a Szajnában, csak hogy hosszú tapasztalás útján tudják, hogy az a szépen elkészített kenyérmorzsza vagy fereg, mit a halra tesznek, embertől jó, és megtanulták azt a keserű, de örök igazságot: „Embertől ne várj jót”?

Akármit álljon is a dolog, annyi bizonyos, hogy többé télen már nem kell félniök, mert végkép lemondtam a párisi horgászatról, mely nekem több bosszúságot okozott, mint élvezetet.

Hát bizony végre is csak azt vesszük észre, hogy nyögve a modern liberalizmus járma alatt, a capitalismus zsebének bizlalására nem is csepeg, hanem foly a munkás népek, a nemzet fenntartó elemének véres verejtéke.

A vámbékére tehát szükségünk van, de nem „minden áron”, hanem nekünk elhagyott és elfeledett székelyek érdekeinek is szem előtt tartásával. Igen, és pedig addig, a míg vándorbotot véve kezünkbe, koldustarisznyát kényszerül-nénk akasztani nyakunkba és elvándorolni egy jobb hazába.

Elnöki megnyitó beszéd.

(Az „E. M. K. E.” kézdívásárhelyi választmányának folyó hó 12-én tartott közgyűlésén elmondotta Molnár Józsiás váln. elnök.)

Tisztelt közgyűlés!

Kézdí-Vásárhely város nagy tiszteletre méltó polgársága a közelmúlt időben újból fényes tanujelét adta annak, hogy legfőbb büszkeségét, országszerető ismert hazafias jó hírnevét nemcsak megbecsüli, hanem arra hovatovább mind méltóbb lenni törekszik.

A mint tudjuk, alig lett országosan erélyesebben hangoztatva az az eszme, az az igazság, miszerint az erdélyrészi magyarságnak, ha azt akarja, hogy ezen országgrészben ezredéves vezérszerepe csorbát ne szenvedjen;

vagy ha nem akarjuk, hogy a multban török, tatár s más ellenségekkel századok hosszú során vívott véres harcok közben némely helységekben megtráult soraink lassan-lassan egy nagyobb tömeg hatása alatt elenyésszenek s nemzetiségünk véglkép megsemmisüljenek;

Találtam magamnak sokkal kellemesebb és olcsóbb mulatságot, mert ennél még csak horgony-nyélre sem kell kiadnom három frankot.

Micsoda? egy közönséges horgonynyél 3 frank, azaz 1 frt 50 kr! Igen, uraim és hölgyeim, 1 frt 50 kr! A párisi iparcikkek roppant drágák. Példa rá czipóm is, mit még Párisban csináltattam. 30 frank, azaz 18 forintomba került. Az igaz, hogy derék készítője tyukszemreimre lekötözött figyelemmel volt, a mint tetszik látni. A lábam ebben ugyancsak nem fájt, s mondhatom, hogy ez a czipó egyedüli emlékem Párisból, a mi fájdalmat nem okoz; többi emlékeim fájnak, nagyon fájnak, mert mind örökre elveszték a valóságban!

De ez a czipó kirárolagos érdeme is; tartósságáért ugyancsak nem érdemes e dicsekedésre, mert bár feltett kincsem gyanánt őrizem s csak különös ünnepélyek alkalmából veszem igénybe szolgálatát, szemérmét elvesztett lábujjam most már bizonyára fixirozná a tisztelt hölgyközönség díszes ruhájának csipkés szegélyét, ha czipómet minden ellenkezése dacára alá nem vettem volna jeles lábtünnívészünk S. ur szakértő, foltozási operációjának.

(Folytatása következik.)

A „Székelyföld” tárczája.

Egy kis csevegés párisi visszaemlékezéseimből.

1885. augusztus közepe táján vagyunk — természetesen Párisban. Ilyenkor még Párisban is utána kell járni a magamforma embernek, hogy szabad óráiban ne unatkozzék. Magamforma ember alatt olyant kell érteni, ki nek most is, de különösen abban az időben a zsebe rendesen tele volt — ijesztő fürességgel. Tele volt pedig azért, mert szíve is meg volt telve a szerelem emésztő nyílai-val; ezek a nyilak pedig gargon ember zsebének esküdt ellenségei Ditróban is; hát még a nagy világvárosban!

A „College de France” és a „Sorbonne” (francoia tudományos intézet és a bölcsészeti egyetem) még július hó közepén befejezte előadásait, melyeken ingyen is igen jól mulathatni és sokat saajíthatni el a tudomány mindenféle neméből, még abból is, mely a sziv titkainak kifürkészésére vonatkozik; mert a párisi tudományos intézeteknek leg-szorgalmasabb látogatói a hölgyek. Ugy látszik, Párisban az iskola részben azon humanus elvet is czálul tűzte magának, mit nálunk a fillérestélyek és farsangi mulatságok: s. i. a lányos anyáknak terhes gondjaiktól való megszabadítását — egy jó parthie által.

hanem inkább oda törekssünk, hogy az áldással járó béke évtizedei alatt pótolhassák ezek is nemcsak a mult számbeli veszteségeit, hanem műveltségi állapotok fokozása által erkölcsi értékük is emelkedjék; azon esetre, ha ezeket akarjuk — ezeket pedig akarnunk kell —:

egy újabb nagy teendő, egy újabb küzdelem áll előttünk; egy újabb harcot kell átküzdenünk, mely a jelen viszonyok között vért nem kíván ugyan, hanem a helyett megkövetel egy, a szellemi műveltség terén magasra haladott, hazafiúi kötelességének teljesítésétől vissza nem riadó, ép, erős, jövőbe látó olyan nemzetet, mely az európai művelt nemzetek koncertjében tért és szerepet mindig büszkén követelhet.

Alig lett — mondom — nyilvánosan elfogadva az a szent eszme, hogy az erdélyi részekben némely helyett nagyon gyéren lakó magyarság megmentheséért az egész magyar nemzetnek együttesen kell szervezkednie és pedig első sorban is egy kolozsvári központtal alakítandó „Erdélyrészi Magyar Közművelődési Egyesület” által, a melynek feladata legyen az erdélyrészi magyar nemzetiséget, ott, a hol arra szükség van, támogatni, gyámolítani iskolák felállítására s más célra vezetők eszközök által; továbbá alkalmat nyújtani egyszersmind, ott, a hol az szükségesnek mutatkozik, még arra is, hogy más ajku, de velünk együtt lakó és egy sorsra utalt testvér nemzetiségek is a magyar kultúrát, magyar nyelvet elsajátíthassák már csak azért is, hogy így egymást jobban megértve, könnyebben közeledhessünk a közös cél felé, a mely mindnyájunk részéről csakis egy lehet, t. i. szeretett hazánk népeinek egyetértése, boldogsága imádvá tisztelt és szeretett felségesen uralkodó királyi házunk jogára alatt.

Alig lett — a mint mondtam — nyilvánosan erősebben hangoztatva és elfogadva ez a szent eszme, de még várnia kellett a Kolozsvárra összehívott nagygyűlés megerősítő pecsétjére, miközben Kézdi-Vásárhely város hazafias polgársága körében ez eszme fel lett fogva, s dacára annak, hogy ezen egyesület szükségessége voltát közvetlen körében — Istennek hála — nem láthatta, mégis az eszme oly termékeny talajra talált, hogy csakhamar gyümölcsöt is termett, a mennyiben azonnal megalakította kézdívásárhelyi fiókját azon együletnek, mely voltaképen még csak alakulófőben volt.

Ezen ténye által mintegy buzdítani ohajtá a szent eszme zászlóvivőit, hogy csak rajta, bátran előre, mi is velük megyünk, s hisszük, hogy ott, a hol magyar szív dobog, ez az eszme csak barátokra találhat.

A kézdívásárhelyi polgárság jelen nemzedékének ezen utóbbi tényénél fényesebben mi bizonyíthatná azt, hogy a jelenlegi nemzedék a hazaszeretetet, a közjó iránti áldozatkészség terén teljesen méltó őseikhez.

A kézdívásárhelyi polgár az őszinte, tiszta hazaszeretetet, kitartó, fáradhatlan munkásságot s a közügyek iránti áldozatkészséget szülőitől öröklé; ezeket, mint legfőbb kincseit, a legnagyobb gonddal őrzi és táplálja. Táplálja, és pedig oly módon, hogy az soha el ne halványodhassék.

Ez nem a hízogás hangja, nem lelkesülés ébresztésére czélzó frásis, hanem a valódi tényállás; hogy mennyire hív és igaz, annak bizonyításul engedje meg nekem a mélyen tisztelt közgyűlés, hogy Kézdi-Vásárhely közelmúltjának tényeiből itt holmit elősorolhassak.

Nem érezhetem magamat feljogosítva, hogy a mélyen tisztelt közgyűlés igen becses türelmével huzamosabban visszaéljek, annyival is inkább, miután csakis oly dolgokra szorítkozhatom, mikről, mint a közelmúlt tényeiről, ezen közgyűlés igen tisztelt tagjai nagy részének körében is tudomása van.

Valami nagyon messze a múltba sem mehetek.

Nem megyek messze először azért, mert — a mint említém — becses türelmüket kímélni akarom.

Másodszor azért, mert csak oly dolgokról kívánok említést tenni, melyekhez egyáltalában kétség nem férhet.

Harmadszor azért, mert Kézdi-Vásárhely közelmúltjában is találhatni bővön olyan tényeket, a melyek a kézdívásárhelyi polgárság önértetének emelésére s az általam előbb hangoztatott állítások fényes igazolására teljesen elégségesek.

Hanem szíjlanak maguk a tények. Kézdi-Vásárhely város az 1848—1849-ki években, a midőn nemzeti létünkért kellett sikrásszalani, a különböző irányban működő hadsergeknek adott annyi vitéz s annyi képzett katonát, kisebb s nagyobb rangu tisztet, a mennyinél többet aránylag az ország egyetlen helysége sem adott, mert nem is adhattott.

De ez nem volt még minden, a mit a kézdívásárhelyi polgárság tehetett. Azon kor és a szükség tőlünk még többet követeltek, s mi tettünk többet is.

A lelkesültség az utóbbi korszak alatt odáig vitte, hogy Kézdi-Vásárhely minden nap két ágyut kerekess-, kovács-, sziggyártómunkával, szóval teljesen felszerelve adott át a nemzeti hadseregnek.

A löpörgyár fejlettebb korszakában mindennap 600 font löpört produkált és dolgoztatott fel töltényekül.

Ezen kívül készült még Kézdi-Vásárhelyen az akkori fegyverekhez számtalan gyutacs (czünder), golyók stb.

De még az elősoroltak által sem merített ki végképen Kézdi-Vásárhely város azon korszakra eső áldozatkészségét. Többször kellett a közelben levő székely tábornak élelem és pénz. Kézdi-Vásárhely polgársága gyűjtés útján többször gondoskodott ezekről is.

Mily rövid korszak s mily lélekemelő, mily dicső emlék!

Szóval Kézdi-Vásárhely város polgársága ez időszakra vonatkozólag is elmondhatja olyan joggal, a milyennél igazabban senki más, hogy: édes hazánk! mi megtettük érte akkor is azt, a mivel tartozánk.

Az 1848—49. évi dicső, de szomorú végű korszakot az egész országban a csüggedés korszaka követte.

De a ki azt hinné, hogy a kézdívásárhelyi polgárság körében csak egy perczig is megszünt volna igazságos ügyünk diadalába vetett rendületlen hit, az nagyon csalatkozna.

Minden legkisebb eseményben tápot talált ez a polgárság új reményhez, új bizalomhoz. Semmi legkisebb jelenség sem kerülte ki figyelmét. Az olaszországi magyar légidőhöz is a legjobb vagyonos családok gyermekei is siettek, kik közül egy kis csapat, szám szerint 32 egyén, Montefalciónál — nagyobb részben vásárhelyiek és vidékebeliek — egy alkalommal bámulatra ragadta Európát vitézsége által.

Mialatt azok hazájuk szabadságának teendő szolgálat reményében a külföldön küzdöttek, sőt még megelőzőleg is, az itthon levő polgárság sem pihent, hanem lelkesült olyan eszmék, olyan dolgokért, a milyenekért még azon szomorú korszak alatt is szabad volt áldozatot hozni.

Az 50-es évek elején ott, a hol ma az ev. ref. torony diszlik, egy dűlfőfőben levő csonka torony állott szomorú emlékéül az 1834-dik évi, szinte egész városunkat felemészített nagy tűzvésznek.

A mai díszes orgona helyén szintén egy kis kezdetleges szerkezetű orgona volt.

A régi harangok kicseréltettek s a torony órával is ellátatott.

Még ki sem fogyott egészen a maga elodázhatatlan teendőiből, midőn a szomszéd oroszfalvi leányegyháznak is teljes odaadással segítségére sietett.

Ma Oroszfalu aránylag díszes anyaszentegyháza szintén a kézdívásárhelyi polgárság áldozatkészségének állandó hirdetője.

A ma közel harmincezer forint tökétképvisező iskolaalap, az egyház nagy magtára stb. mind, mind e nemes polgárság áldozatkészségéről tanuskodnak.

A megemlített tényekből is belátható tehát az, hogy e város polgársága a csüggedés ama korszakát sem élte át tétlenségben.

1862-től 67-ig, illetőleg az alkotmány visszanyeréséig, központja, erőforrása volt Kézdi-Vásárhely az akkori székely mozgalmaknak.

Alkotmányunk visszanyerése után, a megváltozott viszonyokból kifolyólag, a kézdívásárhelyi polgárság működési terének is más irányba kellett helyezkedni. Hogy mennyire voltunk képesek helyzetünket fel fogni és a követendő irányt felismerni, annak elbirálását részemről jónak látom másokra bízni. Én csak a végrehajtott tényekből leszek bátor ezuttal egynehányat fel említeni.

Óvodát állítottunk fel. Népiskoláinkat a kor kívánalmainak megfelelően szerveztük, úgy szólván csekély állami segély igénybe vételével.

Berendeztünk és alapítottunk városunk elaggott szegényei részére egy menházat.

A háromszéki „Erzsébet” árvaleány-nevelő intézet megalapítása — és eddigi fentartásánál az oroszlárszást senki e város lakosságától el nem vitathatná.

A „Rudolf” kórházról szintén ugyanez mondható.

Szerveztünk közművelődési együletet szini, zene, dal és felolvasó szakosztályokkal, tűzoltó-egetletet, olvasó-egetletet, oltár-egetletet, veres kereszt együletet.

Hát az oly nagy tiszteletre méltó fáradhatatlan jótékony nőegylet mily odaadással s mily szép sikerrel felel meg nemes hivatásának!?

Az itt megemlített egyleteken kívül folytonosan fennállott még legalább is vagy tíz-tizenkét egylet, régebben czéh, ma ipartársulat elnevezéssel.

És mindezen egyletek — a legtermészetesebben — igénybe vették és veszik e város lakosságának áldozatkészségét.

Az itt elősorolt és elhallgatott egyletek fentartása mellett még soha egyetlen idegen czélra kéro sem távozhatott el e város falai közül üres kézzel.

Itt minden nemes eszme, minden jótékony cél támogatására talál, úgy annyira, hogy többször megtörtént, hogy egy-egy ilyen kéregetésnek nálunk kétszer akkora eredménye is lett, mint más helyen, a miennél 4—5-ször nagyobb városban.

A kik viszonyainkat közelebbről ismerik; a kik tudják, hogy itt kivétel nélkül mindenki csak esze és keze munkája után élhet: hallva e páratlan áldozatkészséget, azt hihetnék, hogy itt bizonyosan valami talált kincsből telik; s az illetőknek, ha csakugyan ezt gondolnák, részben igazuk lenne, mert itt csakugyan kincsből telik; hanem e kincs nem ércz és nem is lelet, mert e kincset a kézdívásárhelyi polgárság fáradhatlan szorgalma, takarékosága és józan esze képezi.

Ez pedig olyan kincs, melylyel egy nemzetet, egy országot vagy birodalmat lehet nemcsak megmenteni, hanem virágzóvá és boldoggá is tenni.

Istennek hála, ez a kincs nemcsak a kézdívásárhelyi polgárság kizárólagos tulajdona, hanem közös tulajdona az összes székelységnek...

És mégis, mégis! itt feledtek elszigetelve hegyeink között!...

Más nemzet a magyar nemzet jelenlegi helyzetében egy ilyen kincset felkeresne a föld gyomrában is; napfényre hozná, ápolná, fejlesztené, dédelgetné, s inkább csak az lehetne a baj, hogy esetleg nagyon elkényeztetné.

Hanem mi az utóbbi eshetőség bekövetkezésétől, az eddig történetekből következő, egyelőre nem tarthatunk.

Ellenkezőleg, még az a kenyér is kicsavartott kezünkől, a melyet régebben az ország keleti kereskedelmének itt keresztülmenő egyenes útja nyújtott a keleti vasut szerencsétlen irányra és csatlakozásra által.

Mintha csak az lett volna az egyedüli főczél, hogy a Székelyföld teljesen kimeríttessék s a székely nép tönkre tétessék! Pedig dehogy volt az a czél, dehogy volt! Adott az a jó magyar kormány annak idején, a mig volt, miből adni, mindenkinek, a ki csak kért; csak annak nem jutott, a ki nem kért.

Hanem hiába, [mi nem szeretünk nemzetgazdasági kérdésekkel foglalkozni, hanem csak magas politikával.

Nemzetgazdasági kérdésekkel tépelődjék a szász, a német, a zsidó! Nekünk csak a magas politika kell és pedig oly magas, mi-

ből aztán itt a Székelyföldön épen semmit, de semmit sem lehet látni.

Ilyformán, mialatt az erdélyi részekben lakó szászoknak csaknem mindenik városa állami vasut-összeköttetéssel bir, a hol 8—10 ezer szász honpolgár együtt lakik, ott a nemzeti banknak fiókja van, miáltal az ottani gyárak, ipar, kereskedelem $4\frac{1}{2}$ —5%-os tőkéhez juthat; továbbá a szászok által lakott városok és vidékek telve vannak katonasággal és a szász városoknak jutott osztalékul minden nevezetesebb állami intézmény, mely az ottani pénzforgalomra befoly és a megélhetés, előrehaladás lehetőségét biztosítja: azalatt — mindazok kivételével — már csak azért is, hogy nekünk is legyen némi fogalmunk a modern, civilizált életéről, kaptunk mi is sőt, dohány-trafficot, bélyeg-áruclát stb. ilyesfélet.

Hanem ennek nem lehet, nem szabad huzamosabban így tartani. Egy oly nemzet, mely ezerével engedi leghűbb, legmunkaképesebb fiait szerencsétlen szervezése miatt huzamosabb időn keresztül idegen államba vándorolni, fenn sem állhatna huzamosan napjainkban Európa közepén.

A közfigyelem már is kezdett felénk fordulni; a szájaskodó hazafiaskodás kezd értéket veszíteni.

Az „Erdélyrészi Magyar Közművelődési Egyesület” alapítása s az a rokonszev, melylyel ezen egyesület országszerte találkozik, arról tesznek tanúságot, hogy ma már a magyar elem is saját érékkörében széttekint, s ott, a hol hiányt, bajt lát, igyekszik azon segíteni.

A székelyföldi misériák észleléséhez gyors nem szükséges. Kinek az isteni gondviselés egy kis józan ész is juttatott, beláthatja, hogy a modern állam terhei csakis a modern állam által nyújtott előnyökkel viselhetők el.

Épen ezért ne csüggedjünk el egészen helyzetünk felett, hanem bizzunk erőnkben s a magyar állam intéző köreinek minden esetre felénk is elfordulandó jóindulatában. Addig is pedig — őseinktől örökölt szokásainkhoz híven — teljesítsük hazafiúi és magunk iránti kötelességeinket.

Mindezek után pedig engedje meg a mélyen tisztelt közgyűlés, hogy őszinte köszönetemet nyilvánítsam azon szives türelemért, melylyel engem ezuttal is megajándékozni szivesek voltak.

Közelmúltunk és jelenünk képét tölem telhetőleg kötelességemnek véltem részben feltárni azért, hogy ezáltal az „Erdélyrészi Magyar Közművelődési Egyesület” kézdívásárhelyi választmányának mikénti működése, e nemes város polgárságának e hazafias eszme iránti lelkesedése higgadtan elbíráható lehessen.

Az egyesület nagy tiszteletre méltó titkára tek. Dobay János ur jelentése az eredmény részleteiről szólni fog.

Addig is engedjék meg nekem azon hitben lennem, hogy e nemes város nagy tiszteletre méltó polgársága valamint a múltban ugy a jelen boszantásig nyomasztó viszonyai között is büszkének lehetnek áldozatkészségükre és hazafiságukra.

Éljen Kézdi-Vásárhely hazafias és áldozatkész polgársága!

Tanulmány a felekezeti nélküli iskolákról.*)

Csik 1886. decz. 1.

Még két éve ezután lesz, hogy egy kis tollharozom volt egy rendithetlen felekezet nélküli iskolavédővel szemben. Minden szavából a felekezetnélküli, közös iskolai rendszer dicsőítése, a modern liberalizmus kábitó mámorának nyomása alatt vergődő szegény rab lélek elmeszülőttei törtek elő. Azok közé tartozhatik, kik ama rögeszmében élnek, hogy csak a felekezetnélküli iskolák után lehet terjeszteni a magyar nyelvet és szellemet, vagy a kiknek nincsen elég lelki erejük az uralkodó áramlat elleni küzdelemre.

A vallás? az a papok dolga iskolában és iskolán kívül. Államnak, társadalomnak, iskolának, tanítónak stb. mi köze a valláshoz?

*) Közlöjék ezen cikket, de mindegyben nem értünk egyet cikktörővel. Szerk.

S mert a felekezeten kívüli iskolát a modern liberalizmus szörnyszülöttének, a keresztény valláserkölciséggel ellentét, elhibázott kulturharcz szagu intézménynek, az állam- és társadalomra nézve károsnak tartam, még kicsinyes, féltékenykedőnek és chauvinistának is elneveztettem. Azért még akkor elhatároztam magamban, hogy majd oly argumentumokkal álllok elő, melyekben a felekezeten kívüli iskola barátai önmagukat, mint tükörben, az én állításaim igazságát teljes megvilágításban látják. Előhozakodom pedig indokaimmal, azoktól idézve, kiknek világot és nemzeteket hódító liberalizmusa és tudománya világához képest az én ellenlábasaim liberalizmusa és tudományosillaga elenyésző a számítások világában; kiknek lánglelkéhez képest olyan az ő elméjük mése, mint a posványos mocsarak fölött halvaszületve szétszotyogó foszforfény (lidércfény).

Alljon első helyen Jules Simon, a heves vérű francia nemzet s egész Európában a modern liberalizmusnak majdnem páratlan vitéze, ki nem klerikális, nem ultramontán, s ki nemcsak őszinte republikánus, hanem megrögzött nacionalista is.

A kiket a felekezeten kívüli iskolák eddig hozott gyümölcsei, az egyház tana a felekezeten kívüli iskolák iránt táplált szerelmük ábrándjából nem voltak képesek kijoznítani, hallják szavait.

Jules Simon „L'Ecole“ című könyve 14. di kiadása előszavában keserűen panaszkodik és fájlatja, hogy Franciaországban eltörölték az elemi iskolázatásról szóló 1833. diki törvényt, „mely a legjobb szellemek által ajánlott és a szomszéd országok, különösen Németország tapasztalatai által szentesített elveket alkalmazta az iskolára“.

Rosszalva az 1833. ki törvény eltörölését, melyet azért töröltek el csupán, hogy minden papi, minden egyházi beavatkozást és minden vallási befolyást kizárjanak az iskolából, azt mondja:

„Az egyházi állást nem létezőnek tekintették; községi hivatalnokok, orvosok, tudorok bizattak meg az iskolák vezetésével, melyből csak az áldozatok zártak ki.“

És Jules Simon ezt roppant nagy hibának és vést hozó eljárásnak tartja. „Mert — úgy mond — a lelkes nevezetes személyiség a községeken az egyedül tanult ember, ki mindenkire nagy befolyást gyakorol, kihez sokan tanácsért folyamodnak s azt tisztelettel fogadják.

(Polytatása következik.)

Ebháti.

Szinészet.

Győ.-Sztmiklós, 1886. decz. 7-én.

Völgyi O. József szinagazgató folytonosan telt ház előtt hozza szinre válogatott műsor-darabjait.

Szombaton decz. 4-kén Feval „A fekete koldus, vagy: a szerencsen rabszolgazázadás“, Tóth Ferenc fordításában adatott elő, jó előadásban. — Ez alkalommal szerepét a tagok mindenike jól játszotta el. Különösen kiemelendő a czimszerepben Völgyi, ki Nep-tun néger koldus szerepét hatással mutatta be; utána Győrfné érdemel dicséretet Angela szerepében, ki tehetségét ez alkalommal újból fényesen igazolta; hozzá járultak még a sikerhez Hegyi (Don Juan), Várady Emma. (Helén), Lendvay (Rumbry marquis) és Heltay (Xavier).

25-én „A szép zsidó leány“ Klárne Angyal Ilka népszínműve került szinre. Hegyi (Blum Dávid) szerepét élethűen mutatta be, jó alakításért sok tapsot aratott; Várady Ibolyka Betti szerepét sikerrel oldotta meg; dalai mint máskor, úgy most is köztetszésben részesültek; a közönség a kedves kis énekesnőt, ki már is kegyencező lón, folytonos elismerésben részesíti. Sáskané szerepét Győrfné folytonos tapok között játszotta el; Várady Emma az Idegenné rövid, alig egy pár szó szerepét érzéssel mutatta be; Lendvay Pataki István, Heltay Smüle, Némethy Lilla Száli szerepében a közönség elismerését vívta ki. Sárközi László, Völgy Hosszu István szerepében dicsérendők meg jó alakításaikért.

Deczember 6-án „A nőuralom, vagy: a dió törve jó“ című vigjáték adatott, mely folytonosan derült hangulatban tartotta a közönséget.

Szerdán 8-án közkívánatra „Nőemáncz-páczió“, Szigethi Józseftől, másodsor adatott elő e társulat által. Az előadás fény-pontját Várady Ibolyka (Flóra) képezte, ki különböző öltözkéivel tünt ki, és dalaival a közönséget teljesen elragadta; könnyedén énekel, tisztán és kedvesen. Még fiatal színész s ha így folytatja, egy pár év múlva a nagy városok színpalái között is méltó helyet foglalhat el. Báthory nyug. tábornokot Völgyi élethűen alakítva mutatta be; Lendvay mint Kaczér Tamás remekelt, Hegyi Hellingere szerepével a közönséget folytonos derült hangulatban tartotta; Pappie Fruzina kisasszony szerelemszomjas szerepét kitűnően alakította; nem különben Némethy Lilla Lidi és Heltay Árpád szerepében érdemelnek dicséretet. Különben maga az előadás eredeti énekes bohózat lévén, a közönség jól mulatott és meglegedetten távozott az előadástól.

Mint már említém, a közönség folytonosan nagy számmal jelenik meg az előadásokon; a pártolás, melyre Völgyi érdemeket is szerzett, megvan, csak rajta áll ezt továbbra is megtartani, mit úgy érhet el, hogy ha a még előadandó darabok műsorát úgy válassza meg, hogy az a közönség izlésével találkozik és nem követi példáját az eddigi, városunkban megfordult igazgatóknak, kik jelentéktelen darabokkal úgy szolván ledolgozták a bérletet.

Tudósító.

Meghívó.

A kézdivásárhelyi Olvasó-egyesület f. hó 19-én vasárnap d. u. 4 órakor az egyleti helyiségben rendes közgyűlést tart a következő tárgysorozattal:

1. Elnöki megnyitó beszéd.
2. A mult közgyűlés jegyzőkönyvének be-telestése.
3. Számvizsgáló-bizottság jelentése az 1886. évi pénztári állapotról.
4. Gazda jelentése.
5. Ügyész jelentése.
6. Könyvtáros jelentése.
7. A választmány javaslatai a k.-vásárhelyi takarékpénztár igazgatóságának az egyleti helyiség s ennek berendezésére vonatkozólag tett ajánlatából kifolyólag.
8. Tisztújítások.
9. Indítványok.

E közgyűlésre, tekintve, hogy egyleti életünkre nézve nagyon fontos tárgyak vannak napirendre kitűzve, egyletünk tagjait minél számosabban megjelenni hazafias tisztelettel kérjük.

Kézdi-Vásárhelyt, 1886. decz. 14-én.

Szekely János,
elnök.

Vajna Károly,
könyvtáros, h. jegyző.

Különlék.

— Kinevezés. A kézdivásárhelyi kir. törvényszék elnökévé — mint megbízható forrásból értesülünk — Ponori Sándor puji kir. járásbíró neveztetett ki.

— Az erdélyrészi magyar közművelődési egyesület kézdivásárhelyi választmánya szép ünneppéggel tartá meg folyó hó 12-én fennállása óta első közgyűlését. Délután 2 órakor 3 taraczkölvés és a helyi népzenekar Rákóczi-indulója adott jelt a tanácsház előtt a gyülekezésre. Délután 3 órakor mintegy 80 egyesületi tag és érdeklődő volt jelen a tanácsház dísztermében. A tárgysorozat megkezdése előtt a kézdivásárhelyi tanítói dal-kör gyönyörűen előadott „Szózat“ a (Mester K.-féle átiratban) emelte a közhangulatot. Ennek bevégzése után Molnár Józsiás elnök egy kitűnő beszéddel nyitá meg a közgyűlést, melyet lapunk mai számában vesznék olvasóink. Erre Dobay János titkári jelentése következett, mit jövő számunkban szintén közölni fogunk. Felolvasott Nagy Ferenc pénztáros és a számvizsgáló bizottság jelentése, s egy a pénztárosnak, mint a számvizsgáló bizottságnak jegyzőkönyvi köszönet szavaztatott. Élőnk eszmeosérére adott okot egy Sósmezőn felállítandó magyar iskola kérdése. Meghatározottat, hogy a központi igazgatóság figyelmébe hivassék fel a határszéli községre és segély kérsék egy

magyar óvoda és népiskola felállítására. A választmányban 3 tag helye eltávozás folytán megüresedvén: Szöcs József polgármester, Sziijártó Izidor és Kőkösi Károly választatnak meg, második jegyzőnek meg Gyöngyösi István. Több jelentéktlenebb tárgy elintézése után elnök melegen üdvözlővén a megjelent tagokat, a gyűlést bezárja. O.

— Báthori-ünnepély. A kézdivásárhely-kantai róm. kath. algymnasiumban vasárnap d. e. 10 órakor tartatott meg a tanári testület által Báthori István Erdély egykori fejedelme és lengyel király halálának 300-ados emlékünnepele szépszámu közönség előtt. A gonddal egybeállított program Sziijártó Izidor gym. igazgató megnyitó beszédével vette kezdetét. A tanuló ifjuság többrendbeli sikerült alkalmi szavatai köztetszésben részesültek, a mik mindenestre — tekintve azon körülményt, hogy az előkészületre kevés idő állott rendelkezésre, mivel a tanítási testület, illetve az igazgató fáradságot nem ismerő buzgalmának tudhatni be. Midőn az ünnepély sikeréről ezt örömmel elmondjuk, egyuttal nem tehetjük, hogy az ugynevezett „műének“ eredményéről ezt elismerjük. Valóban nem tudjuk felfogni, hogy egy, a modern kor kívánalmainak minden tekintetben megfelelő középiskolában miképen lehetséges az, hogy a „műének“ oly primitív módon műveltség, mint a kézdivásárhely-kantaiban. Ohajtjuk, hogy az intéző körök, s különösen azok, kik közelről ismerik a műének ilyeneképen való tanításának módját, láláljanak expedienst arra, hogy a mostani állapot a műének tanításában is a többi tárgyhöz hasonló képviseltetést nyerjen. — Az emlékünnepelet Sziijártó Izidor igazgatónak „Báthori emlékezete“ című, sok tanulmányról tanuskodó, költői fordulatokban gazdag, kellemes és szép iránylyal bíró s az ékesszólás kellékeitől elragadó előadással gyönyörködtető értekezése d. e. fél 12 órakor zárta be. A közönség pedig hazánk egyik nagyjának emlékezetét vése szívébe, az ünnepély meghatottsága alatt oszlott el.

— Az Erdélyrészi Magyar Közművelődési Egyesület választmánya Bethlen Gábor gróf főispán elnökle alatt folyó hó 12-én ülést tartott, melynek vitatárgyát a fiókok és a magyar egyházak segélyezési munkálatai iránt jövő évben megindítandó általános akció képezte. Valamennyi erdélyrészi megye küldötték által volt képviselve. Hegedűs István az egész Erdélyt felölő adatok egybevetéséből készült előadói munkájában bemutatta az erdélyi ref. püspök emlékiratát, mely szerint a reformált egyházkerület hajlandó egyszerre 150,000 forintot fordítani az egyesület által kijelölendő fontos egyházközlai czélokra, mely összeg 30 év alatt törlesztetnék. A gyűlés a Szász Domokos ref. püspök által tett ez ajánlatot nagy lelkesedéssel fogadta el és elhatározta, hogy hasonló támogatás kieszközlésére küldöttség által meg fogja kérni a katolikus és unitárius püspököt, valamint a lutheránus magyar esperességet. Biztosan reménylik, hogy az egyházak a kért támogatást szintén megadják, mely esetben az erdélyrészi közművelődési egyesület 250,000 forintot lesz képes az érintett czélokra fordítani.

— A csikkarczfalvi „Olvasó-kör“ tagjai becses figyelmébe. A „Székely Nemzet“ folyó évi 189-ik számában „Mulatságok“ czime alatt megjelent a karczfalvi „Olvasó-kör“ Katalin-bál-járól is egy tudósítás, s miután tudósító ur — mint ebből kitűnik — igeni homályos szeművegen nézte a jelenvolt közönséget, azért — szerkesztő ur engedelmével — legyen szabad őt a következőkre figyelmeztetnem. 1. A hölgykoszoruba talán illet volna befűzni Boltresz Ferencznét és Boltresz Antalné (Karczfalváról), Kovács Lajosné és Kovács Péternét (Jenőfalváról) és Meskó Lukácsné (Madéfalváról) stb.!? mert hát őket sem a gölya költötte. 2. A bevétel és kiadásról, talán illet volna nyilvánosan leszámolni, s ha madéfalvi Meskó Jakab 80 krt — mint biztosan tudom — felülfizetett, azt is névleg kimutatni; Lengyel Gergely 40 krt fizetett felül s miután csak 20 krt lett kimutatva, mi történhetett a másik 20 krral?! 3. Nem hagyhatom szó nélkül a hölgykoszoru végén második helyre befűzött „piczi piros virágoska“ sorsát sem;

már csak azért is, hogy beillett volna az a közepébe is bátorságosan, s talán előbb is, azért hogy még „k o s a r a k k a l“ kinálkodik Kárhoztatom tehát a hézagos és talán „rossz akarattal“ párosult közleményt, mert „ismétlődések“ esetén következménye nem lesz egyéb, mint elidegenítése a közönségnek, s végre: az „Olvasó-kör“ „anyagi és szellemi homályos sikere“. Egy jelen volt.

Nyilvános köszönet.

Közelebből azon öröndetes meglepetésben részesültünk, hogy Kőkös községben egy táncmulatság rendeztetett a háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet javára 12 frt tiszta jövedelemmel. S midőn ezt a kőkösiek, név szerint Veres István, Propper Bernátné, Győrbíró Dániel és neje, Serester Sándorné, Kis Istvánné, öz. Bartha Mihályné, Kilyéni Józsefné, Kilyéni Róza, Jakotts Teréz, Jeminger Mali — minden előre való felhívás nélkül — egyedül e human intézetünk iránt való lelkesültségök kifolyásából tevék, méltó, hogy érte itt a nyilvánosság terén is köszönetet mondjunk. É tettük nem szorul dicséretünkre, mert az eléggé magán viseli nemes gondolkodásuknak félremagyarázhatlan bélyegét, s méltó, hogy másokat is hasonló tevékenységre serkentsen, hogy így áthatva az intézetünk iránt való meleg érdeklődés által, mentől több anyagot segítsenek gyűjteni arra nézve, hogy majd megynék minden elhagyatott árváját intézetünk magába fogadhassa, s megadhassa nekik azon édes otthon, mit tőlük a sors elrabolt.

Fogadják a fent nevezettek újból is a háromszékmegyei „Erzsébet“ árvaleány-nevelő intézet bizottsága nevében szives köszönetünket.

Kézdi-Vásárhely, 1886. decz. 12.

Br. Szentkereszty Stephanie,
elnök.
Erdélyi Károly,
titkár.

Felelős szerkesztők:
Ifj. Dobay János. Sprencz György.
Kiadó tulajdonos:
Szabó Albert.

Ad sz. 2996.

Hirdetmény.

Telek község szesz, pálnika kocsmárlási joga a megtartott első árverezés meghiusulása folytán bérbeadandó lévén egymásutáni 3 évre, a nyílt árverezés megtartására határidőtől folyó hó 27-én d. e. 10 óráig tűzöm ki Telek község házához, hol az árverezési feltételek bármikor megtekinthetők.

Kovácsna, 1886. decz. hó 13-án.

Hollaky Attila,
főszolgabíró.

Sz. 2239—1886.

tlkkvi.

Árverési hirdetmény.

A csikszentmártoni kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy kászonyfalvi Tima Mihály végrehajtónak Tima Lőrincz hagyatéka végrehajtást szenvedett elleni végrehajtási ügyében a kérelem következtében a végrehajtási árverés 172 frt 15 kr tökekövetelés és járuléka, 7 frt 70 kr végrehajtási már megállapított, valamint jelenlegi 10 frt 50 kr és a még felmerülő költségeknek kielégítése végett az 1881. LX. t.-cz. 144. §-a alapján és a 146. §. értelmében a csikszentmártoni kir. járásbíróság, területlen levő, a kászonyfalvi 573. sz. tjkvben fekvő, A + a. alábbi ingatlanokból végrehajtást szenvedőt illető ¹/₂ részre, és pedig: 4924., 4925. hr. sz. kaszáló 8 frt 50 kr, 5456. kaszáló 65 frt 50 kr, 7747. szántó 3 frt 50 kr, 7751. szántó 10 frt, 7759. szántó 4 frt 50 kr, 7953. szántó 1 frt 50 kr, 7954. szántó 1 frt 50 kr, 9329., 9330., 9331. kaszáló és szántó 8 frt 50 kr, 10029. szántó 10 frt, 9436. szántó 5 frt 50 kr, 10830. szántó 9 frt 50 kr, és az 1881. évi 60. t.-cz. 156. §. d.) pontja alapján

az alábbi ingatlan egészére, és pedig: 8303. falház 300 frt, 8504. szántó 100 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban az árverés elrendeltetik.

Az árverés megtartására határidőül 1887. évi január hó 18-ik napjának d. e. 10 órája Kászón-Ujfalu község házához tüzetik ki.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. alatt kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

Vevő köteles a vételért két egyenlő részletben, és pedig az első az árverés napjától számítandó 15 napalatt, a második ugyanazon naptól számítandó 30 nap alatti minden egyes vételár részlet után az árverés napjáról számítandó 6 százalékos kamataival együtt az 1881. évi december 6. 39415. I. M. sz. a. kelt rendeletben előírt módon a helybeli kir. p'ntárnál, mint bírói letéti hivatalnál lefizetni.

A bánatpénz az utolsó részletbe fog beszámíttatni.

A kir. járásbíróság mint telekkönyvi hatóság Csik-Szentmártonon, 1886. évi október hó 25-ik napján.

Márton Ferencz,
kir. járásbíró.

Sz. 4963. tkkvi
1886.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint tlkvi hatóság közhírré teszi, hogy özv. Bartha Józsefné Hegyesi Teréz végrehajtónak Partha Domokos végrehajtást szenvedő elleni 12 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Kézdi-Szentlélek községében fekvő, a kézdiszentléleki I. rész. 633 sz. tjkvben A + 1492., 1493. hr. sz. 34 frt, a 2223. hr. sz. 101 frt, 2224. hr. sz. 51 frt és a 3349. hr. sz. 38 frt becsértékű Bartha Domokosnak Bartha Ágoston, Dénes, Anna és Terézzel közösen birt. ingatlanokra; továbbá a kézdiszentléleki 638. sz. tjkvben A + a. 1787., 1788. hr. sz. 187 forint, az 1792., 1793. hr. sz. 63 frt, 2483. hr. sz. 43 frt, a 3288. hr. sz. 44 frt, 8627. hr. sz. 26 frt, a 9843. hr. sz. 10 frt, a 9852. hr. sz. 13 frt és 9854. hr. sz. 10 frt becsértékű egészbeni ingatlanokra a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi január hó 12-ik napján d. e. 9 órakor Kézdi-Szentlélek községében a község házában megállapított nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10 százalékat telekkönyvi testenként készpénzben, vagy az 1881. évi LX. törvényezikk 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-jén 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. § a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1886. évi október hó 7-én tartott üléséből.

Id. Dónáth József,
előnök.
Borcsa Miklós,
jegyző.

Sz. 4754. om. 5255. tkvi
1886.

Árverési hirdetményi kivonat.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy kézdiszentléleki Tóth Antal s neje végrehajtónak kézdivásárhelyi Kovács Lajos (Ferencz Kotró utóda) végrehajtást szenvedő elleni 96 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében a kézdivásárhelyi kir. törvényszék területén lévő Kézdi-Szentlélek községében fekvő, a kézdiszentléleki 359. sz. tjkvben A + a. 2401. hr. sz. 26 frt, 2883., 2884., 2885. hr. sz. 76 frt, 4319., 4320. hr. sz. 32 frt, 4805. hr. sz. 21 frt, 5650. hr. sz. 16 frt, 7441., 7442. hr. sz. 32 frt, 8804. hr. sz. 19 frt, 8822. hr. sz. 19 frt becsértékű k.-vásárhelyi Kovács Lajosnak (Ferencz Kotró utóda), Kovács Ferencz, Teréz, Gergely és Kovács Anna kiskorúval közösen birt. egészbeni ingatlanaira és a kézdivásárhely-kantai 1436. sz. tjkvben A + a. 1225. hr. sz. 200 frt becsértékű, ugyanannak Szilágyi Annával közösen birt. ingatlanaira a fennebb ezennel megállapított kikiáltási árban az árverést elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlanok az 1887. évi január hó 31-ik napján d. e. 9 órakor Kézdi-Szentlélek községében a község házában és a következő napokon a keblt tlkvi irattárban Kézdi-Vásárhelyt megartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozik tartoznak az ingatlanok becsárának 10%-át telekkönyvi testenként készpénzben vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett árfolyammal számított és az 1881. évi november 1-én 3333. sz. a. kelt igazságügyminiszteri rendelet 8. §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §. értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt át szolgáltatni.

A kézdivásárhelyi kir. törvényszék mint telekkönyvi hatóságnak 1886. október 7-én tartott üléséből.

Szacsavay,
h. elnök.
Borcsa Miklós,
jegyző.

Sz. 546 - 1886.
v. h.

Árverési hirdetés.

Alóírt kir. bírósági végrehajtó a k.-vásárhelyi tekta kir. járásbírósa 1886. évi 3790. sz. alatt kelt végzése folytán ezennel közhírré teszi, miszerint végrehajtó a leszerelt Damokos Tamásnak 346 frt 18 kr követelése s járuléka iránt végrehajtást szenvedő Dombi Domokos ikafalvi lakostól kiegészítési végrehajtás folytán le- és felülfoglalt 1589 frt 40 kr-ra becsült ingóságok, u. m. lovak, bivaljak, juhok, sertések, koscsik, gazdasági szekerek, gabona és széna nyilvános bírói árverezésen készpénzért el fognak adatni, minek Ikafalván a község házában leendő eszközzésére határidőül 1886-ik évi december hó 22-ik napjának d. e. 10 órája tüzetik ki, mely árverésre a vevők oly megjegyzéssel hivatalnak meg, hogy az érdeklét ingóságok emez árverésen, az 1881. évi LX. t.-cz. 180. §-a szerint szükség esetében becsáron alól is eladatni fognak; a lefoglalt ingóságok netaláni elsőbbségi igénylői pedig figyelmeztetnek, hogy jogaikat alóírt kir. bir. végrehajtónál Kézdi-Vásárhelyt és az árverés napján

a helyszínen, Ikafalván, az árverezés kezdetéig szabályszerűen érvényesítsék, mert különben igényeik későbbben figyelmen kívül fognak hagyatni.

Kelt Kézdi-Vásárhelyen, 1886-ik évi december hó 10-én.

Nagy Dániel,
kir. bir. végrehajtó.

Sz. 3250 k. i.
1886.

HIRDETMEY.

Kézdi-Vásárhely város belpiacza és utcaí takarítása az 1887-ik évre haszonbérbe fog kiadatni.

A bérleti kívánók a feltételeket a város tanácsánál e hó 28-ig megtekinthetik mindennap délelőtt 9 órától 12 ig, délután 3 órától 6 óráig.

Ajánlatok lezárt levélben is elfogadhatnak.

A kikiáltási ár 400 frt, a bánatpénzül ennek 5 százalékat vállalkozó köteles készpénzben ajánlata mellé, vagy az árverésről az árverező bizottságnak előre lefizetni.

A legkevesebbet vállalkozónak fennírt határnapon déli 12 órakor le fog uttatni.

Kézdi-Vásárhelyt, 1886. december 10-én.

Szűcs József,
polgármester.

Sz. 3249. k. i.
1886.

Hirdetmény.

Kézdi-Vásárhely város piaci vám haszonbérlete, a barompiacon hetenkint kétszer tartani szokott sertésvásár vámhasonvitele élvezetével együtt, az 1887. évre haszonbérbe ki fog adatni.

A bérleti kívánók a feltételeket a város tanácsánál e hó 28-ig megtekinthetik, mindig délelőtt 9 órától 12 óráig, délután 3-tól 6 óráig.

Ajánlatok lezárt levélben is elfogadhatnak.

Szenzációs hirdetmény.

20-30

Lőwpokróc-és szőnyeggyári raktára Bécsben az alábbi árukat készpénzfizetés és utánvétel mellett a következő bámulatos olcsó árakon adja el és szállítja:

Lőwpokrócok 190 cm. hosszúság és 130 cm. szélességben 1 frt 60 kr, legfinomabbak 1 frt 75 kr.

Ezen pokróczok ágyterítők- és szőnyegekül is használhatók.

Bouret-selyemágytakarók darabonként 2 frt 80 kr.

Sárgaszőru bérkoosi-pokrócok 2 méter hosszúságban, 1 1/2 méter szélességben á 2 frt 50 kr.

Urasági pokróczok á 3 frt.

Flanell-pokrócok á 4 frt.

Juta-függönyök redőzettel és rojtokkal, elegáns kiállításban, 1 ablakra való 2 frt 50 kr, legfinomabb 3 frt 50 kr.

Egy juta-készület, mely 1 asztalterítőtől és 2 ágyterítőtől áll, a legújabb minta szerint, rojtokkal, 5 frt 50 kr.

Két ágytakaróból és egy asztalterítőtől álló ripsz-készületek a legpompásabb színekben, selyemszinorral és rojtokkal körülvéve; egy készület ára 5 frt.

Ágy előtti szőnyegek vastag flannel és jutával töltve, állatrázokkal és tájképekkel díszítve, ajánlduk különösen alkalmasak, 1 pár 2 frt 50 kr.

Szíves megrendelések S. Löwpokrócgyári raktárába (Bécs II. Nordbahnstrasse 26. sz.) intézendők.

A kikiáltási ár 8000 frt; bánatpénzül 100 frtot köteles vállalkozó készpénzben ajánlata mellé, vagy az árverésről az árverező bizottságnak előre lefizetni.

A többet ígérőnek fennírt határnapon délután 6 órakor le fog uttatni, többi vállalkozónak bánatpénze azonnal viszszaadatik.

Kézdi-Vásárhelyt, 1886. december hó 10-én.

Szűcs József,
polgármester.

2-8
Sz. 6334-1886.

Hirdetmény.

Járásom alább megnevezett községeiben a szesz és szesz italok korcsmárlási jogának haszonbérbeadása nyílt árverésen az alábbi időkhben és helyeken fog megtartatni: Szászfaluban 1886. decz. 17-én déli 12 órakor, Nyujtódon 1886. december 13-án d. u. 3 órakor. Miről árverezni ohajtók azon felhívással értesíttetnek, mikép az árverési feltételek ugy irodámban, mint az illető községek előljáráóságánál bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1886. decz. 6-án.
Gábor Péter,
főszolgabíró.

2-8
Sz. 6334-1886.

HIRDETMEY.

A járásomhoz tartozó Szentlélek községében a szesz és szesz italok korcsmárlási jogának haszonbérbeadása nyílt árverésen K.-Szentléleken, 1886. decz. 20-án d. e. 11-12 óráig fog megtartatni, miről árverezni ohajtók azon felhívással értesíttetnek, mikép az árverési feltételek ugy irodámban, valamint az illető község előljáráóságánál bármikor megtekinthetők.

K.-Vásárhely, 1886. decz. 5-én.
Gábor Péter,
főszolgabíró.

2-3